

СЕКЦІЯ 4. ПРАВО ТА ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ СУСПІЛЬНИМ РОЗВИТКОМ

ВЕРГУН Володимир Григорович

ст. викладач, Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут» (Україна, м. Харків);

КИРИЛІНА Ольга Данилівна

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти, Національний технічний
університет «Харківський політехнічний інститут» (Україна, м. Харків)

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ

Електронний документообіг у сучасних умовах цифрової трансформації набуває статусу ключового елемента ефективного управління, комунікації та правового забезпечення діяльності органів влади, бізнесу та громадян [1, с. 82]. Актуальність дослідження зумовлена зростаючою необхідністю юридично коректного використання електронних документів та електронного підпису, адже технічна цифровізація сама по собі не гарантує правової сили документа. Саме розуміння правових аспектів створення, підписання й зберігання е-документів є основою для вирішення важливих практичних і наукових завдань.

Наукова новизна дослідження полягає у визначенні ролі організаційно-правових механізмів у забезпеченні достовірності та доказової сили електронних документів. Основні ризики е-документообігу пов'язані не з технологічними інструментами, а з недотриманням регламентів, відсутністю внутрішніх політик або неналежним архівуванням. Цифровий підпис може втратити доказову вагу за умови некоректного ведення журналів доступу чи порушення строків зберігання. Ось саме так юридична валідність е-документа формується комплексом технічних та правових заходів [2, с. 46].

Хочу також пригадати про ризик-менеджменту у сфері електронного документообігу. Цифрові документи піддаються як технічним, так і юридичним загрозам: несанкціонованому доступу, зміні змісту, втраті ключів підпису, неналежній фіксації часу підписання. Ефективна система е-документообігу передбачає інтеграцію сучасних ІТ-рішень із чіткими внутрішніми процедурами, що визначають порядок створення, перевірки, підписання та архівування документів. Саме цей підхід забезпечує можливість використання електронних документів у суді та у взаємодії з партнерами й державними органами [3, с. 71].

Отже, електронний документообіг є комплексною юридично-технічною системою, що потребує поєднання нормативних вимог, технологічної безпеки та організаційної дисципліни. Лише системний підхід гарантує юридичну силу електронних документів і мінімізує правові ризики. Перспективи подальших досліджень полягають у вдосконаленні механізмів контролю достовірності е-документів, стандартизації внутрішніх процедур, а також гармонізації національних норм із міжнародними практиками цифрової взаємодії.

Список джерел інформації

1. Лютенко К.Т., Яковлев С.В. Електронний документообіг в Україні: проблемні аспекти. Наукові записки НаУКМА. 2022. № 129 : Юридичні науки. С. 100–103.

2. Степаненко Н.В., Лебедь М.О. Цифровізація юридичного діловодства: виклики електронного документообігу та захисту даних. Legal Bulletin. 2025.

3. Назарова І.Я. Можливості та функції електронного документообігу. Економічний простір. 2020.

ВЕРГУН Володимир Григорович

ст. викладач, Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут» (Україна, м. Харків);

КРИКУН Маргарита Юрїївна

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти, Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут» (Україна, м. Харків)

СОЦІАЛЬНА ДОПОМОГА, ЇЇ СПЕЦИФІКА ТА ФУНКЦІЇ

Соціальна допомога є важливою складовою системи соціального захисту населення і спрямована на підтримку осіб і сімей, які опинилися у складних життєвих обставинах і не можуть самостійно забезпечити належний рівень життя. У сучасних умовах соціальна допомога виступає дієвим механізмом зменшення бідності, соціальної нерівності та запобігання соціальному виключенню. Соціальна допомога – це система державних заходів матеріальної, фінансової та соціальної підтримки, що надається громадянам у разі настання соціальних ризиків (безробіття, інвалідність, малозабезпеченість, втрата годувальника тощо). «Соціальна допомога – це система заходів для покращення стану певного прошарку населення, шляхом надання їм матеріальної допомоги та реалізацій певних соціальних програм» [2].

«Удосконалення системи соціального захисту найбільш вразливих верств населення в Україні є стратегічно важливим завданням, яке стоїть перед урядом країни» [3].

Правові засади надання соціальної допомоги визначаються законодавством України, прийнятим Верховною Радою України, а також міжнародними нормами, сформованими під егідою Організації Об'єднаних Націй.

«Важливо аби держава слідувала завданням соціальної політики. Такими завданнями є: 1) створення умов для розвитку соціальних відносин; 2) запобігання виникненню різноманітних соціальних ризиків, які знижують рівень добробуту широких верств населення; 3) проведення реформи соціального захисту; 4) реформування пенсійного забезпечення, системи охорони здоров'я; 5) створення умов для життя і розвитку суспільства; 6) підтримка зайнятості населення; 7) здійснення позитивної демографічної політики; 8) гарантування людині її конституційного права на соціальний захист, тощо [3].